

Jolanda drie maanden verder ... wie helpt haar aan een woning?

door: Koos Dirkse

Het afgelopen jaar was voor Jolanda een drama. Zij heeft zes maanden voordat de relatie met Peter, door hem verbroken werd, eindelijk na vijf jaar, haar eigen woning (met verlies) verkocht. Haar inmiddels ex-vriend Peter, waar zij zes jaar mee heeft samen gewoond had inmiddels een nieuwe vriendin. Het vinden van een sociale huurwoning, met slechts een WIA uitkering, is geen gemakkelijke opgave. In maart 2017 kreeg Jolanda te horen, dat zij per 1 mei 2017 niet langer welkom was in zijn huis. Hij dreigde met uit huis zetting en verzweeg de werkelijke reden, namelijk dat zijn nieuwe vriendin en haar dochter bij hem in zouden trekken. Jolanda moest vertrekken, maar waarheen en waar naartoe?

Vertrek

Het is 5 mei 2017 en voor Jolanda de laatste dag dat ze in Peter 's huis woonde. Nog de laatste spulletjes bijeen pakken, de katten in de auto en dan trekt ze de deur voor de laatste keer achter haar dicht. Nog een blik naar de woning waar ze met veel liefde en toewijding heeft gezorgd en gewoond en gelukkig was. De afspraak was, dat Peter haar een financiële vergoeding zou geven, wanneer zij haar wasmachine, bed en aantal andere goederen, achter zou laten. Jolanda vertrouwt erop dat Peter deze belofte nakomt.

“Ben je straks weg, als ik terugkom?” vroeg Peter. “Ja”, antwoordde Jolanda, en overhandigt hem de sleutels van zijn huis. Peter gaf haar nog een laatste verplichte knuffel en dat was het, het einde van hun relatie.

Peter heeft een kind uit een vorige relatie. Jolanda was ook graag zelf moeder geworden, maar Peter vond uiteindelijk één kind voldoende. Daar moest zij zich dan maar bij neerleggen.

Noodwoning

Tot eind april 2017 was er nog steeds geen woning. Via Social Media, kreeg zij contact met de eigenaar van enkele vakantiehuisjes in Moordrecht. Hier had zij voorlopig onderdak, in ieder geval de zomermaanden. Haar persoonlijke spullen waren opgeslagen in een loods, alleen het hoogst noodzakelijke en haar belangrijkste bezit, haar twee katten, had zij meegenomen bij vertrek.

Hoewel de huur van de vakantiewoning ver boven haar budget was, heeft ze deze toch aanvaard om niet op straat te hoeven slapen. Jolanda betaalde ruim 800 euro per vier weken voor dit vakantiehuisje, dat van alles mankeerde. Er was onderandere geen internet en ze was afhankelijk van vrienden om haar was bij te kunnen doen. Haar spaargeld was haar leefgeld, want de WIA uitkering ging volledig op aan de huur van de vakantiewoning.

Tijdens deze periode is ze naarstig op zoek gegaan naar andere woonruimte en kon per 1 augustus 2017 een antikraakwoning betrekken in Gouda voor een lagere huur. Zij had één van de weinige woningen die nog bewoonbaar was en deze lag op de eerste verdieping. Het is een wijk, die niet best bekend staat, omdat er regelmatig nogal wat 'incidenten' zijn. Onder haar woonkamer in de kelder, wordt geblowd en gedeald. Er is vrijwel dagelijks meer politie in de buurt te zien, dan bewoners. Als kind durfde zij al niet door deze wijk te fietsen.

Gezondheid

Jolanda is chronisch ziek; heeft IGA neuropathie (nierziekte), cardiomyopathie (hartfalen), vaatlijden (slechte doorbloeding), een verminderde longfunctie door eerdere longembolieën en fibromyalgie (een vorm van reuma), waardoor zij aangewezen is op specialisten van het LUMC.

Haar wens (en noodzaak) is, dat zij zo snel mogelijk kan terugkeren naar de regio Leiden, of directe omgeving van Leiden (Oegstgeest, Warmond, Voorhout, Noordwijk of Leiderdorp). Dan hoeft ze niet één of twee keer per week de rit van 100km te maken naar het LUMC.

In de wetenschap, dat zij volgend jaar, vanwege de sloop, uit deze woning moet vertrekken, levert haar extra stress op. Haar cardioloog heeft aangegeven dat een ICD kastje er mogelijk aan zit te komen en ook haar internist heeft aangegeven, dat een nierbiopt mogelijk noodzakelijk wordt, vanwege verslechtering van de nier door de hoge stressfactoren van de afgelopen maanden.

Woningzoekende

Om in aanmerking te komen voor een sociale huurwoning heeft Jolanda geprobeerd via een urgentieverklaring, op medische gronden, voorrang te kunnen krijgen op een woning. Hiervoor is zij afgewezen. Doordat haar huis zo lang te koop stond in de gemeente Gouda, kon zij zich niet eerder bij de gemeente Oegstgeest inschrijven, terwijl zij daar feitelijk al 5 jaar woonde. De andere afwijzing van de urgentieverklaring bestond eruit, dat haar gezondheidsklachten niet noodzakelijkerwijs voorrang op een woning hoefde te geven, omdat een woning niet direct voor verbetering in haar gezondheid zou zorgen. Er werd geen rekening gehouden met de afhankelijk van de specialisten in het LUMC.

Voor particuliere huur zijn de minimale voorwaarden: een vast arbeidscontract en vaste maandinkomsten. Voor de goedkopere woningen, rond de € 450,- komt Jolanda niet in aanmerking, daar deze aan studenten worden verhuurd. Voor de iets duurdere woningen komt zij niet in aanmerking vanwege het niet kunnen overleggen van een vaste arbeidsovereenkomst bij een werkgever. Voor een seniorenwoning, komt zij veelal niet in aanmerking, aangezien daar de leeftijdsgrens bij 55+ ligt. En om in aanmerking te kunnen komen voor huursubsidie, moet Jolanda kunnen aantonen, dat zij in een zelfstandige woonruimte woont, met een huurcontract. En zolang zij geen woning heeft kan er ook geen huursubsidie worden aangevraagd.

Jolanda is een vrouw van 46 jaar, klaagt niet, is altijd opgewekt, staat voor iedereen klaar en wil niets liever dan terugkeren naar de regio Leiden, waaruit ze is 'weggerukt'. Zij heeft in Oegstgeest veel mensen leren kennen, doet daar vrijwilligerswerk en heeft diverse hobby's

tijdelijk moeten stopzetten. Jolanda is heel dankbaar voor de hulp van vrienden en die van social media, om haar tijdelijk onderkomen te kunnen inrichten, maar wacht ook nog steeds op de financiële tegemoetkoming van haar ex, welke zij in deze situatie goed kan gebruiken.

Ik trek mij het lot van Jolanda ten zeerste aan en heb al eerder een oproep geplaatst via de social media: www.pdfarchief.com/Jolanda.pdf. Hierop is weinig gereageerd. Wel kreeg ik een antwoord van de grootste woningbouwvereniging van Leiden. Ze wilden wat meer informatie en zouden bekijken wat de mogelijkheden waren. Ik heb ze gebeld en kreeg een zeer ambtelijk persoon aan de lijn, die zich volledig aan de regeltjes hield. Ik heb een en ander uitgelegd en daarbij aangegeven dat deze situatie riskant voor haar is en hij wilde zelf met haar spreken.

Na een kwartier belde hij mij terug. Dit op verzoek van Jolanda. De uitkomst was voor haar negatief. Ten eerste waren haar medische indicaties niet erg genoeg – er waren tenslotte meer mensen die iets hadden – en ten tweede was ze al afgewezen voor een urgentieverklaring en zou pas volgend jaar een nieuwe poging kunnen wagen. Dit houdt in dat ze niet in aanmerking komt voor een sociale huurwoning. Bovendien willen ze ook geen gesprek met haar aangaan. Hij meldde tenslotte nog dat het geen enkele zin heeft om bij andere corporaties aan te kloppen, want daar wordt hetzelfde beleid gevoerd, ook in de buurgemeenten. Hiermee was de zaak afgedaan.

In aanmerking komen

Aan dit soort situaties erger ik mij mateloos! Wat moet je als mens allemaal hebben om in aanmerking te komen voor een woning, één van de eerste levensbehoeften. De gebruikelijke wachttijd op dit moment bedraagt zes jaar. Moet je die tijd maar op een bank in de stad gaan slapen?

Wat ik ook vreemd vind is, dat er veel woningen genoteerd staan als antikraakpand. Je zou zeggen, daar zou Jolanda mooi in kunnen trekken, dicht bij het LUMC. Maar nee, haar twee katten zijn niet toegestaan, daar moet ze maar afstand van doen! Twee rustige katten, die zij al ruim tien jaar heeft. Nota bene, woningen die gesloopt gaan worden!

Natuurlijk zijn er heel veel meer mensen die met urgentie een woning verdienen, maar met dergelijke medische klachten die zij heeft en mijn eigen ervaring in de medische wereld, kan ik denk ik wel bepalen, dat Jolanda bij de hoogste categorie behoort. Daar behoef je geen arts voor te zijn!

Tot slot

Jolanda wil heel graag woonruimte waar ze bevrijdt wordt van alle stress en ze haar vertrouwde specialisten dicht in de buurt heeft. Zo kan ze haar leven weer oppakken en mogelijk weer proberen aan het arbeidsproces te kunnen deelnemen. Zij heeft een hoge opleiding genoten en wil graag weer aan het werk, zodat ze niet meer is aangewezen op een uitkering.

Wat zoekt ze? Het liefst een woning op de begane grond, in Leiden of directe omgeving met minstens twee kamers in een veilige buurt en een huur die de € 600,- niet te boven gaat. Wellicht kan iemand uit de particuliere sector haar hulp bieden?

In verband met privacy heb ik niet haar echte naam gebruikt.
Reageren kunt u via Email: info@dirkse.eu